

Ik heb er al over geschreven, mijn verhaal. Hier > **ouderverstoting**. De reden is dat ik mijn kind niet meer zie. En daarom ben ik lid geworden van een groep op Facebook 'tegen ouderverstoting'. De verhalen die je leest, de reacties; ze gaan door merg en been! Zelfs al zit ik in precies dezelfde situatie. De pijn van alle ouders is vreselijk. Uit al die getuigenissen spreekt een eenzaamheid, wanhoop en ongeloof. Hun (mijn) hart is uit het lijf gerukt en we kennen allemaal niet de (echte) reden. De futiliteiten die vaak worden aangewezen als de reden, zijn vaak gewoon een smoes om de knoop door te kunnen hakken. Veelal heeft zo'n kind al een poos moeite met een loyaliteitsconflict en is de ouder bij wie ze wonen of gaan wonen, al enorm bezig het kind uit de buurt van de andere ouder te houden. Het kind houdt dat niet vol en grijpt dan een kleine ruzie of een andere gebeurtenis aan, om hun aftocht geloofwaardig te maken. De verlaten ouder denkt eerst nog, 'het gaat wel over'. Probeert het te sussen of wacht gewoon even af. Even wordt langer en dan begint het te knagen; 'het zal toch niet heel lang worden'? En als de weken maanden zijn geworden en de maanden jaren, dan cirkelt de paniek om ons hart en geloven we nog steeds niet wat er gebeurt. 'Om zoiets kleins kan een kind toch niet voor altijd een van de ouders verbannen'? Wetende dat we eerst een goede band hadden met ons kind. We weten dat we alles voor het kind hebben gedaan. En dat we fouten hebben gemaakt, net als alle ouders, maar bij lange na nooit zo erg dat dit de eigenlijke reden

kan zijn.

Tegelijk roepen veel ouders; ik moet wel een heel verschrikkelijk mens zijn, dat mijn kind me liever niet in zijn/haar leven wil. Pure

wanhoop. De jaren tikken verder en je weet; zelfs als het ooit goedkomt, dan is er zoveel verloren en zijn we te vervreemd om nog een normale relatie op te kunnen bouwen. Verlaten moeders en vaders zijn stuk voor stuk verscheurd door deze absurde situatie en staan volkomen machteloos. De ouder die het kind onder zijn of haar invloed heeft, is de machtige. Vaak een Narcistisch figuur. Of zeer wraakzuchtig. Maar diegene zal niet altijd beseffen dat hij/zij niet alleen de ex partner enorm veel schade toebrengt maar ook het kind. Het kind zal iets doen wat tegen de natuur gaat. Wat tegen zijn diepste verlangen ingaat. Hij of zij kan op het moment wel zo gemanipuleerd zijn dat het denkt zijn/haar eigen keuze te maken maar zo is het vaak niet echt. Daarom ontstaat er een verwarring in het kind zelf, die hele nare gevolgen kan hebben in de geestelijke gezondheid van het kind.

De reacties die ik lees verhullen mijn eigen verdriet. Diep weggestopt om maar verder te kunnen met mijn leven. Ik huil niet als ik mijn verhaal vertel aan mensen die me vragen of ik kinderen heb. 'Ja, ik heb een dochter', zeg ik dan. Dan meer vragen, zoals; 'oh, leuk. Hoe oud is ze, wat doet ze'? De eerste kan ik moeiteloos beantwoorden. De tweede....dan moet ik iets vaags zeggen als; 'het laatste dat ik hoorde was dat ze, maar of dat nu nog is weet ik niet. En dan komt weer de uitleg. Soms, niet altijd, vertel ik eerlijk dat we geen contact hebben. Maar ogenschijnlijk zonder gevoel. Je ziet ze denken; hoe weinig emotie. Ten eerste heb ik het al 30 keer verteld. Ten 2e heb ik het diep weggestopt. Het is er, altijd, maar niet altijd aan de oppervlakte. Anders zou ik nooit meer kunnen genieten ergens van. Ten 3e, als ik mijn emoties op zo'n moment toeliet dan huilde en schreeuwde ik de hele buurt bij elkaar en zou ik amper te stoppen zijn. Ik zit nog altijd te denken of ik niet beter een compleet verhaal moet verzinnen over een dochter die is overleden, of geëmigreerd. Alles beter dan; mijn kind wil me niet in haar leven. Want mensen oordelen. Je kunt ze onmogelijk uitleggen wat er allemaal werkelijk achter zit. Dus; 'je moet wel een hele slechte moeder zijn, wil je kind zover gaan'. Dat is wat velen zullen denken. En ik kan er niets tegenin brengen. Ik weet wel beter. Maar het doet toch verdomd veel pijn.

